

Kötter Tamás

Élet az ember után

„– Veszély les rád Aram Baksh házában! – A beszélő hangja remegett a komolyságtól, s a fekete körmű ujjai Conan hatalmas karizmaiba mélyedtek, miközben a figyelmeztetést krákogta.”

Anyósom végig a vacsora alatt arról panaszkodott, mennyire fáradt, milyen sokat dolgozik és mennyi minden járul rá otthon. A vörös rúzs, amelyből szokása szerint túl sokat kent magára, nyállal keveredve vékony hártyaként lebegett a szája sarkában.

– A lányok egy Beethoven-átiratot fognak játszani – jelentette be az anyósom, akár egy konferanszié, a koncert következő számát.

– Igen, igen – bólogattam hülyén, és óvatosan belekortyoltam a boromba. Fájt a fejem, másnapos voltam, még nem hevertem ki az előző esti jogászbulit.

A két lány vékony, szinte áttetsző alakját kísérteties fénybe vonta a réz falikarok sárgás fénye.

A gyerekek meghajoltak. A nagyobbik, lehetett vagy tizenkettő, a zongoránál, egy faragott lábú monstrum mögött foglalt helyet. A kisebbik – talán ha tízéves volt – hegedűn játszott. Ritkán beszélgettem velük, olyankor is általában az iskolai tanulmányaikra vonatkozó ostoba kérdésekre szorítkoztam. Így tudtam meg, hogy a nagyobbik lány, Kinga kedvenc tantárgya a matematika és az irodalom, és idén az osztályával Párizsba megy kirándulni. Szilvi, a kisebbik sakk szakkörbe jár, és gyerekorvos szeretne lenni. Ennyi idős korában az én Adél lányom is orvos akart lenni, futott át az agyamon, és rögtön megmagyarázhatatlan rosszkedv lett úrrá rajtam. Az orvosi hivatás emlegetése mindenféle emlékeket kavart fel bennem. Eszembe juttatta a napot, amikor Adélnak, rögtön azután, hogy a szándékát bejelentette, vettünk egy orvosos játékot. Az orvosi táskában különféle műszerek voltak, meg orvosságos dobozok és egy recepttömb; az anyja fehér köpenyt is varratott neki, jutott eszembe, miközben Szilvi a felnőttkori terveiről mesélt. Aztán tessék, mi lett belőle, tettem hozzá magamban, és közben önkéntelenül is ökölbe szorult a kezem.

Természetesen mindkét gyerek jó tanuló volt, szerettek iskolába járni, egy rakás különórájuk volt, az angol mellett francia és spanyol nyelvlleckéket vettek,

Regényrészlet. A regényben található, dőlt betűvel szedett idézetek, amennyiben más hivatkozás nem került feltüntetésre, Robert E. Howard, *Conan, a barbár* című könyvéből származnak, fordította Nemes István.

mindenféle szakkörökbe jártak, tudtak teniszezni, síelni, és a gyerekeknél oly gyakori gonoszsgot sem fedeztem fel bennük. Kifejezetten ártatlannak tntek, legalábbis a szüleikhez képest.

Az egyik beszélgetésünk során, amikor magamra maradtam Szilvivel, és végighallgattam a kötelező olvasmányai jegyzékét – amely, meglepő módon, az én gyermekkorom óta alig változott –, majd cseppet sem meglepő módon megtudtam, hogy Harry Potter-rajongó, elolvasta az összes részt, és többször is végignézte a könyvből készült filmeket (egyébként megvan nekik DVD-n), ezzel a kérdéssel fordult hozzám: „Te mit szoktál olvasni?”

„Nos...”, kezdtem bele, de aztán rögtön el is akadtam. Nem ígérkezett könnyű feladatnak, hogy Conanról meséljek egy általános iskolásnak, aki ráadásul lány. Lopva és titokban abban reménykedve, hogy valami hirtelen elvonja a kis lurkó figyelmét, körülnéztem. Az anyósom éppen felnevetett valami hülyeségen, a feleségem és sógornóm vele nevetett; Miklós, a sógorem kicsivel távolabb, az egyik fotelban terpeszkedett, a kezében egy pohár ital, és megvető arccal (vagy csak képzelődöm? – tettem fel magamnak a kérdést) bámulta őket. „Hát, nem is tudom...”, gyürköztem neki csalódottan, mivel a kislány még mindig ott állt előttem, és egyetlen pillanatra sem vette le rólam a szemét. Hosszan és vontatottan mondtam ki a mondatot, igyekeztem időt nyerni, és közben azon törtem a fejem, mit is érdemes megosztanom Szilvivel a kimériairól.

Kicsivel később, miután tisztáztuk, hogy Conan történetei egy kitalált, sosem létezett világban játszódnak, így maga a félelmet és fájdalmat nem ismerő Conan sem valós személy, kizárólag Robert E. Howard fantáziájának a szülötte, aki viszont sajnos mániás depresszióban szenvedett (magam sem értem, miért mondtam el ezt a gyerekeknek, aki kikerekedett szemmel, szinte megkövülve hallgatott, miközben a depresszió tüneteiről magyaráztam neki), és később, az anyja halálát követően (nyilván, mert anyakomplexusa volt, de ezt már nem említettem meg az ijedten pislogó kislánynak) öngyilkos lett, Szilvi a következő kérdést szegezte nekem: „Conan tud varázsolni is?”

Lopva körülnéztem. A nők még mindig egymással susmorogtak, a sógorem meredten bámult maga elé, amit részben az immár félig üres borosüvegnek, részben az általam akkor már ismert, Miklóssal kapcsolatos sajnálatos eseményeknek tudtam be.

„Nos... drágám, nem, Conan nem tud varázsolni”, feleltem, majd rövid szünet után, miközben tekintetemet a virágmintás, derékban sárga szalaggal átkötött szaténruhát viselő Szilvia ibolyakék szemébe fúrtam, így folytattam: „Conan gyűlöli a mágiát, legnagyobb ellenfelei a varázslók, akik közül jó néhányat saját kezűleg meg is öl a kalandjai során.”

„De Harry Pottert... őt ugye nem... ő jó...”, nagyjából ennyit engedélyeztem szegény kislánynak, mert valami megmagyarázhatatlan gonoszsg fogott el, és ádázul közbevágtam: „De igen, őt is.” S bár nem folytattam a mondatot – semmi értelme nem lett volna, már csak azért sem, mert úgy fejeztem volna be, hogy *kinyírja, kettévágja, lemészárolja*, vagy valami hasonló –, azonnal természetellenes csend ereszkedett közénk. Farkasszemet néztünk, én, a barbár meg a könnyeivel küszködő kislány. *„A kard hegye a szíve alatt találta el, és harminc*

centire jött ki a hátán. A varázsló eldőlt...” A tekintetem ugyanolyan elszánt és ádáz volt, mint az imént a hangom. Így talált ránk a feleségem. „Ti miről beszélgettek itt?”, lépett oda hozzánk, de én csak álltam, mélyen megrendülve. „Mi a baj Szilvikém?”, fordult az előbb csak könnyező, aztán már zokogó gyerek felé a feleségem. „Mit mondtál neki?”, szegezte nekem szemrehányó pillantással a kérdést, miután végighallgatta a gyerek zagyválását a varázslótanonc és a kimériai sikertelen kapcsolatfelvételéről, amin én magamban jót mulattam. „Semmit”, feleltem vállvonogatva, merev arccal, miközben minden izmomot megfeszítettem, hogy ne menjek bele a részletekbe, amelyek nyilván meglepték, és nyomban fel is dühítették volna a feleségemet. Pillanatnyi csönd állt be, és én némileg védekező hangra váltottam: „A varázslókról beszélgettünk... meg... meg, meg Conanról.”

Miklós, a sógorom, a gyerekek apja egy nemzetközi tanácsadó cégnél dolgozott. A hétvégéket kasmírpulóverben és kék alapon finoman kockázott ingben töltötte; egyenletesen barna volt a bőre, és csak úgy áradt belőle a legdrágább parfüm illatával keveredett szoláriumszag. Olyan ember volt, aki a vagyona nagyobbik részét ingatlanban és alacsony kockázatú értékpapírokban tartotta, s csak a fennmaradó tőkét fektette magas kockázatú részvényekbe. Ezt az információt természetesen egyetlen alkalommal sem mulasztotta el megosztani velünk. Drága és felkapott éttermekbe járt, ahol a főpincérek név szerint ismerték, és természetesen mindig kapott asztalt; naponta konzultált a tőzsdeügynökével; nem sokat adott a KRESZ-szabályokra.

A hegedű meg-megbicsaklott, a nagyobbik lány is lemaradt olykor néhány ütemmel. Szegény süket mester, gondoltam magamban. A borzasztó nyivákolás ellenére valamennyien ütemesen bólogattunk, így fejezve ki tetszésünket az erőlködéstől kipirult lányoknak. Töltöttem magamnak egy pohár bort.

Ildi, a sógornőm a férje pénzét költötte. Az utolsó születését követően természetesen átesett egy mellplasztikán, ami heves vitákat váltott ki a családban. Az anyósom a lehetséges egészségügyi következmények miatt aggódott („Csak nehogy rákod legyen, csak nehogy rákod legyen, mert én akkor azonnal öngyilkos leszek!”, óbégatta fejhangon), Ildi, ellentétben Miklóssal, kisebb méretű implantátumot szeretett volna, és ebben a feleségem is támogatta („Nem kell lufikat csináltatni.”), míg az apósom szerint „hülyeség és pénzkidobás az egész”. Miklós a vitát végül azzal döntötte el, hogy rábökött a Playboyban egy kétségkívül szép, bár számomra teljesen ismeretlen modell képére („Ez az!”). Kiara kissé talán buta, de még így is érezhetően céltudatos arccal a tengerparton térdelt a homokban, a punciját apró, fehér fodrokat vető hullámok nyaldosták. A férfias férfiakat szerette (miért nem lepődtem meg), „akik királynőként kezelik őt”, és a legnagyobb vágya egy önálló tévéshow volt.

Ildi, annak ellenére, hogy a gyerekek már iskolába jártak – bébiszitter hoztatta őket, és a családnak volt egy takarítónője is, aki ráadásul vasalt is –, nem dolgozott. Az egyik fizetős iskolát végezte a másik után. Akkoriban éppen pszichológiával akart foglalkozni. – Észrevettem, hogy egyre többen kérnek tanácsot tőlem – jegyezte meg vacsora közben, amikor a legújabb hóbortjára, a személyiségfejlesztésre terelődött a szó. – Az egyik kedvencem a kecskehasonlat. Nagyon

sok mindent megtudhatunk a másiktól egy egészen egyszerű teszt segítségével, csak figyeljetelek!

– Hallgatunk, drágám, hallgatunk – tapsikolt az anyósom.

– Egy keskeny híd ível át a folyó felett – kezdett bele Ildi a teszt ismertetésébe.

– Egyik délután egy kecske elindul a hídon, hogy átjusson a túlsó partra, ám a másik oldalról is a hídra lép egy kecske. Félúton találkoznak, de mivel nincs elég hely, egyik sem tud továbbmenni – mesélte lassú, megfontolt hangon. Látszott rajta, hogy nem először mondja el a szöveget.

– Szóval patthelyzet – vetette közbe a sógorom.

– Igen – válaszolta mosolyogva a felesége. – De most jön a lényeg. Öt lehetőség közül választhatunk.

– Halljuk, halljuk! – kiabálta Miklós tettetett lelkesedéssel. Úgy éreztem, szeretne minél előbb túllenni ezen a kecskés dolgon.

– Az első lehetőség, hogy az egyik kecske önszántából visszamegy, és megvárja, amíg a társa átér a hídon. A második, hogy a két kecske veszekedni kezd, és egy idő után az erősebb kecske meghátrálásra kényszeríti a gyengébbet, így ő jut át elsőként a túloldalra.

Valamennyien csendben bólogattunk. Miklós újabb pohár bort töltött ki magának.

– A harmadik lehetőség, hogy az egyik kecske lefekszik a hídra, a másik meg átlép rajta, és onnan már sima útja van. A negyedik lehetőség, hogy a két kecske egymásnak esik, így mind a ketten a folyóba zuhannak. Az utolsó, hogy az egyik kecske visszafordul, hogy a másik át tudjon érní, és ahelyett, hogy elindulna a saját útján, inkább ott marad az új társa mellett.

Miklós, miközben a balegyenes és a jobbhorog kombinációját imitálva a levegőbe csapott, természetesen a második lehetőséget választotta.

– Tőled nem is vártam mást – jegyezte meg Ildi, és pajkosan megveregette a férje hátát. Majd nyomban a megfejtést is megtudtuk tőle: Miklós erős, határozott személyiség, bár néha túlzásokba esik, és szélsőséges megnyilvánulásokra is hajlamos; mindenesetre nem létezik számára középút.

Én az egyest választottam, ami azt jelentette, hogy rugalmas, áldozatkész ember vagyok.

– Másoknak talán úgy tűnik, hogy túl könnyen lemondasz a terveidről, de te tudod, hogy a számodra fontos célokat el fogod érní, ha eljön annak az ideje – elemezte a választásomat Ildi.

Az anyósom és a feleségem az ötödik lehetőségre szavazott, majd megkönnyebbülve vették tudomásul, hogy mindketten nagylelkű, jószívű, optimista, társaságkedvelő emberek.

– Csodálatos, hogy segíteni akarsz másokon – jegyezte meg az anyósom, miután kilelkendezték magukat a lányaival. A szájából a sütemény nyállal összekeveredett, apró morzsái homokszemekként fröcsköltek ki és terültek szét a horgolt asztalterítón.

– Az emberek hajlamosak rá, hogy a problémákat betuszkolják egy fiókba – okoskodott tovább a sógoróm.

– Igen, igen – bólogatott komoly képpel az anyósom.

– De a sérelmeket nem lehet örökké bezárva tartani, mert elemésztik az embert.
– Nem bizony – adott igazat Ildinek Klári néni, miközben egy újabb adag süteményt tuszkolt a szájába.

Te jó isten, fohászokodtam magamban, és titokban Mariannra pillantottam, aki összeszorított szájjal egy foltot bámult a terítón.

– Gyermekkorunkban a szüleink és a tanáraink sérüléseket és töréseket okoztak nekünk – folytatta határozott hangon Ildi, mintha csak egy könyvből olvasná.

– A szüleid...? – kérdezett vissza az anyósom nagyokat pislogva.

– Nem szabad úgy éreznünk, hogy ha azt akarjuk, szeressenek bennünket, akkor az énünk bizonyos részeitől meg kell szabadulnunk – fejezte be eszmefuttatását a sógornóm, immár hisztérikus hangon.

– Mi nem okoztunk neked semmiféle sérülést vagy törést! – tiltakozott fejhangon az anyósom.

Kicsivel később, rövid, bár annál kínosabb csend után, már némileg rendezettebb arcvonásokkal még hozzátette:

– Apáddal mi mindig a legjobbat akartuk neked és a nővérednek.

Ildi és Mikós fiatalabbak voltak nálunk, és már ahhoz a generációhoz tartoztak, amelynek esze ágában sem volt az egyetem után megházasodni és gyereket csinálni, s ezzel belépni a szüleik küzdelmes, egyhangú és meglehetősen unalmas világába. Mindketten végigbulizták a húszas éveiket, és csak a harmincas éveik elején csillapodtak le. Akkor aztán családot alapítottak, és elfoglalták a helyüket a lassan megmerevedő magyar kapitalizmusnak a technokraták számára kijelölt kényelmes világában. Felköltöztek a Rózsadombra, a házukat Lignet Rosebútorokkal rendezték be, Miklós borokat gyűjtött, és borvacsorákra jártak a hozzájuk hasonló házaspárokkal. Ildinek vettek egy Lexus RX400-ast, amelyet idővel egy 450-es modellre cseréltek; a sógorom egy céges Audi A6-ossal járt. És bár az elegáns, dióbarna bőrével, rózsafa kormányval leszállított kocsit MMI touch® rendszerrel kiegészített MMI Navigáció plusz berendezéssel és Bose Surround Sound Systemmel is felszerelték, Miklós gyakran panaszkodott rá. Teniszeztek és Franciaországba jártak síelni, nyáron a Maldív-szigetekre utaztak. A sógorom, hasonlóan sok más kortársához, telerakta a lakásukat méregdrága kutyákkal, amelyeket a szaknyelv szórakoztató elektronikának nevezett. Mivel a Playboy rendszeres olvasója voltam, tisztában voltam vele, hogy a Meridian DSP7200SE hajlított ívekkel operáló hangfal, az Audio Note Ongakun erősítő, a L'Épée Star Trek ihlette asztali órája, a Samsung Bendable UHD tévéje, amely szinte kötelező tartozéka a házimozinak, a Withings Smart Body Analyzer és a sok más, az átlagember számára elérhetetlen, és egyben teljesen felfoghatatlan funkciójú készülék a maga nemében a legmagasabb technikai minőséget képviseli, és persze kellőképpen drága is.

Miközben tettetett érdeklődéssel hallgattam, ahogy Miklós a legújabb, és persze a legdrágább technikai eszközökről locsog, mint már oly sokszor, most is elgondolkodtam azon, vajon milyen nyomot hagy majd maga után – marad-e bármi is ezután az önelégült fasz után, ami előtt érdemes lenne az utókornak *kalapot emelni és együgyűen hajlongani*. Abban biztos voltam, hogy az enyémnél drágább, és nyilván jobb minőségű felvételeket készítő fényképezőgépeknek

memóriakártyájáról a képek ugyanúgy egy gyorsan és csendben elavuló adathordozóra kerülnek majd, mint az enyéme. Szinte láttam magam előtt, ahogy Miklós családjának álomnyaralásai technikai szemétté változnak, reményeim szerint veszélyes, azonnal megsemmisítendő hulladékká; az egyébként is fiktív gazdasági teljesítményeket tükröző részvények árfolyama az újabb és újabb brókerbotrányok és pénzügyi válságok súlya alatt reális értékük, vagyis a nulla felé konvergál; az ingatlanok örökösödési vita tárgyát képezik majd a két gyerek közt, nem kis munkát adva, és persze nem kevés hasznot hajtva az ügyvédeknek.

Miklós egy testetlen, átláthatatlan nemzetközi világ alkalmazottja volt, és semmi olyasmit nem tudott hátrahagyni, ami igazolta volna létének értelmét, legalábbis semmi olyat, ami a teremtés szóval lett volna leírható. Nem volt képes létrehozni, vagy akár csak megjavítani kézzelfogható dolgokat. Egy tőzsdéktől, hitelminősítőktől és brókercégektől, vagyis egy fiktív, az emberi önbecsapáson alapuló intézményektől mentes, pusztán a termelésre alapuló, ma már utópisztikusnak ható társadalomban semmi hasznát sem vették volna. Mindez természetesen cseppet sem zavarta a sógoromat abban, hogy néhány nappal korábban ne vásároljon meg egy újabb, és nyilván felesleges, viszont méregdrága fényképezőgépet. „Tájképekben gondolkodom... egyelőre... aztán majd meglátjuk... esetleg portrék”, mesélt a fotózással kapcsolatos terveiről. A D5500-ról. (Istenem – sóhajtottam fel magamban, amikor meghallottam a nevét –, mintha egy veszélyes robot típusneve lenne, amely bármikor kész az alkotója, vagy akár az egész emberiség ellen fordulni. Nem kedveltem a sci-fit. Az úrhajók bonyolult műszaki leírása, a különféle kozmikus műszerek, a génmanipulált, emberszerű állatok és növények idegesítettek; a humanoid robotoktól pedig kifejezetten rettegetem.) Mihelyt megérkeztünk hozzájuk, rögtön a következőket tudtuk meg az új szerzeményről: a hátoldalán található kijelző kiforgatható, így nemcsak a szelfizés könnyebb vele, de az érintésérzékeny panel egyben az exponálógombot is leváltja; wifimodult építettek bele. „Száz és huszonötezer-hatszáz között van az ISO-tartománya, így éjjel zajmentesen tudok fotózni vele”, lelkendezett a sógorom. „Hát nem örület?” „De!”, feleltük kórusban a feleséggel, majd szótlánul túrtuk, hogy néhány felvételt készítsen rólunk.

„Léccives, léccives (ha izgatott volt, mindent kétszer mondott), álljatok oda”, irányított bennünket.

„Igen, igen... mooost jó! Most tökéletes. Most nézzetek egymásra!” – Ránéztem Mariannra, és egy pillanatra megsajnáltam; szürke színben játszó arca törődött volt és fáradt. – „És... kész is.”

Minden bátorságomra szükségem volt, hogy megnézzem a fotót. Az arcom ugyanolyan szürke volt, mint a feleségemé, a homlokomon mély barázdák húzódtak, oldalt egy ér természetellenesen kidudorodott. Borzongató volt a semlegességünk.

Vasárnaponként, ha éppen nem wellnesseztek vidéken, nem grilleztek a barátaikkal – akik egyben Miklós kollégái is voltak – a házuk kertjében, vagy nem vitorlázta a Balatonon, a Fiókában vagy az Alessióban ebédeltek. Ez utóbbiban, ha csak egy alkalommal is, találkoztak a köztársasági elnökkel, aki

a családja körében jelent meg az étterem télkertjében, hogy együtt költsek el az ebédet.

Mínderre nagyon büszkék voltak, és többször ki is jelentették: „Mi már kibuliztuk magunkat, most már lenyugodtunk, és a családra koncentrálnak. Nincs szükségünk rá, hogy az éjszakát járjuk.” Egészen pontosan ezt Ildi szögezte le minden alkalommal, ha a beszélgetéseink során véletlenül a Budapesten egyre szaporodó szórakozóhelyekre és az Európa-szerte egyedülállóan pezsgő és egyben szabatos éjszakai életre terelődött a szó. Egy idő után észrevettem, hogy Miklós ilyenkor igyekezett láthatatlanná válni, kerülte a tekintetemet, az arca megmerevedett, és tompult bénaság telepedett rá. Nem kellett sokat várnom, hogy megtudjam, mi okozza a sógoromon elhatalmasodó rosszkedvet már a téma érintőleges felelgetésétől is.

Annak ellenére, amit Ildi a *lenyugvásról* mondott, Viktor, a főnököm több alkalommal is megemlítette, hogy csütörtök esténként ebben vagy abban a klubban összefutott Miklóssal, aki határozottan felszabadultan érezte magát, és eszében sem volt részvényekről, befektetésekről vagy mindenféle tőzsdeindexekről magyarázni, ahogy egyébként a találkozásaink során tette. Helyette azzal nyaggatta a főnökömet, hogy mutassa be ennek vagy annak a kiscsajnak. „A sógorod már nem volt szomjas tegnap este, amikor találkoztunk”, újságolta Viktor egyik péntek reggel. „És nem volt egyedül”, kacsintott rám cinkos mosollyal, majd eléem tolta az iPhone-ját. Miklós kipirult arccal és kéjes tekintettel állt két szoláriumbarna szőke között, kezét a derekukon nyugtatta, a nyelve hegye gonoszul kivillant a szájából. A lányok engedelmesen mosolyogtak a kamerába, miközben próbáltak olyan pózt felvenni – az egyik láb kicsit elől, mell kitolva, has behúzva, a derék szálegyenes, az áll felszelve –, mint a modellek a fotózáson.

Nem tudtam mire vélni a dolgot, és mivel tudtam Viktorról, hogy szereti kiszínezni az eseményeket, nem is kommentáltam a megjegyzéseit, és Miklós előtt sem hoztam szóba a főnökömet. Egy idő után azonban észrevettem, hogy a sógoromat a kötelező találkozásaink alatt kifejezetten szorongással tölti el a jelenlétem, egészen a búcsúzkodásig, amikor is mindig hálás pillantással köszöni meg a diszkréciót.

Ildi és Miklós baloldali szavazók voltak, gyakran beszéltek a társadalmi felelősségvállalásról és a progresszív adózás szükségességéről. Nem hiszem, hogy mindezt komolyan gondolták volna, inkább csak „trendik” akartak lenni. A két-ezer-tizenégy őszén felbukkanó, jobbára a Facebookon és az utcán szerveződő baloldali szervezetek ugyanis felfedezték maguknak a szegényeket. Belvárosi körökben a hamarosan bekövetkező, a régi rendszert elsöprő és mindent megtisztító forradalom mellett mindenki a szolidaritásról, az esélyegyenlőségről, a gyerekszegénység felszámolásáról beszélt. A jobbára a felső középosztályból kikerülő, külföldi egyetemeket végzett huszoneves aktivisták előszeretettel jelentek meg hajléktalanszállásokon vagy álltak egy színpadra ezekkel a vitán felül szerencsétlen sorsú emberekkel, hogy velük együtt keseregjenek a sorsukon, kilátástalan helyzetükön. Mivel a sógorom családotul a hajdani *káderdűlő* környékére költözött, a feleségével mindent megpróbáltak, hogy beilleszkedjenek Buda e kétségkívül sajátos szellemi miliójébe.

Miklós a jövedelmének egy jelentős részét a Kajmán-szigeteken bejegyzett offshore cégen keresztül kapta, és a bejelentett, adózott fizetése ehhez képest neveltséges összeget tett ki. „Csupán csak optimalizálom az adómat”, súgta meg az egyik alkalommal bizalmasan, és azt is elárulta, hogy ez a „postafiók cég” havonta több millió forintért ad tanácsot az őt foglalkoztató nemzetközi multinak, amelynek mellesleg Londonban, New Yorkban, Párizsban és még egy tucat helyen van több száz főt foglalkoztató irodája. Nem lepődtem meg az információn, tudtam, hogy egy egész „iparág” épült az adóelkerülésre.

A szinte már gépiesen játszott zongorafutamok és a bor elbágyasztott. Nem voltam túl jó passzban. A délelőttöt a Tescóban töltöttük, valaki rátolta a lábamra a bevásárlókocsit, és majdnem fél órát álltunk sorba a pénztárnál. A parkolóban egy koldus megfogta a kezem, mire a feleségem nem engedett beszállni a kocsiba, amíg meg nem mostam a McDonald's-ban.

„Conan, a kimériai állat az öklére támasztva ült a leomlott tornyok között emelkedő piramis tetején, akár egy zord vasszobor.”

Természetesen tisztában voltam a rosszkedvem okával. Amellett, hogy másnapos voltam, és egyik fejfájás-csillapítót vettem be a másik után, szombat este volt. Viktor és a többi kollégám valószínűleg már az egyik trendi étteremben ülnek, hogy kitűnő borok mellett, a szellemes és felszabadult hangulatban elfogyasztott vacsorát követően – mialatt pikáns történetekkel szórakoztatták egymást, sokatmondó tekintettel méregették a többi asztalnál helyet foglaló, kizárólag lányokból álló társaságokat, és néhányukkal valószínűleg meg is ismerkedtek később – valamelyik borbár vagy belvárosi klub felé vegyék az irányt.

Velem ellentétben Miklós most kitűnő formában volt. Akkor cserélte le az A6-osát egy BMW6-os Gran Coupéra. Bár egész este igyekeztem a lehető legtávolabb ülni tőle, és kerülni a tekintetét, ő az első adandó alkalommal, amikor megüresedett mellettem egy szék, lehuppant mellém, és minden átmenet nélkül az új kocsiról kezdett el hablatyolni. A vacsora alatt majdnem egy egész üveg bort megivott, amitől aztán a veszélyérzete is alábbhagyott.

Hathengeres TwinPower Turbo modell – mondta Miklós. – Muszáj egyszer meghallgatnod a motort. A hangja... – itt szünetet tartott, behunyta a szemét, ezzel is jelezve az elragadtatását – egyszerűen brutális.

– Igen – feleltem száraz szájjal. Ennyi telt tőlem.

– Alapfelszereltség a nyolcfokozatú Steptronic sport sebességváltó – folytatta, miközben szinte szuggerált a tekintetével.

Miklós kegyetlensége határtalan volt.

– A BMW mindig a legjobbra törekedett – nyögtem ki a béna választ, miközben hallottam, ahogy a feleségem a paleolit diétáról locsog a hűgának, egy tévéműsorról, amelyről sosem hallottam, egy barátnőjükről, aki éppen vált, és egy új étteremről. A kissé már kaptatos Ildi tátott szájjal, ködös tekintettel hallgatta.

– Teljesen automatikus a parkolóasszisztens – súgta még oda a sógorom sokatmondó és egyben hülye vigyorral az arcán, de ezt már válaszra se méltattam. A zene ütemére kataton módon bólogtam.

Rövid szünet következett.

Miklós – mivel a kocsival kapcsolatos fejtegetéseit megjegyzés nélkül hagytam – minden átmenet nélkül visszazuhant a családi vacsorákon szokásos bénultságába, tompa tekintettel bámult maga elé, és magában motyogott. A hegedű lágy dallama szinte már kábult állapotba ringatott. Azon kaptam magam, hogy lehunyorom a szemem, és kikapcsolok.

Végül Miklós ezzel a kérdéssel törte szét a jelenet varázsát: – A minap összefutottam a főnököddel. Nem említette véletlenül?

– Nem – hazudtam gondolkodás nélkül, miközben a tekintetemet a nagyobbik lány mögött, a falon lógó festményre függesztettem. A szörnyű giccs egy üzeke-dő szarvaspárt ábrázolt, hajnali tisztáson.

Ami azt illeti, de igen, említette. Elmesélte („Figyelj, ezt nem hiszed el!” „Hát ezt nem hiszed el!”), hogy csütörtökön találkozott a sógorommal a HellóBabyben. Miklós állítólag teljesen el volt ázva. Egy poharat szorongatva körözött a tömegben, majd rövid, ám összefüggéstelen beszélgetést követően (amely jobbára a nőkre és egy bizonyos üzletre korlátozódott, bár Viktor állítása szerint „azonnal el is felejtettem”), közölte a főnökömmel, hogy „kurva sok itt a jó csaj”, majd, Viktor szerint, „két háromszáz euróssal távozott”. Az eset után, amit persze soha többé nem hoztam szóba Viktor előtt, és további részletekről sem érdeklődtem, mivel azon az állásponton voltam, hogy minél kevesebbet tudok, annál jobb nekem, a főnököm egy újabb találkozásukról számolt be. Viktor ezúttal a P1 nevű sztriptízbárban akadt össze a sógorommal. „Bekukkantottam az egyik privát boksza, és kit látnak szemeim, a sógorod ül bent. Fura alak ez a Miklós, ráadta a zakóját és a nyakkendőjét a lányra, úgy kellett táncolnia”, mesélte Viktor. Úgy vettem észre, hogy még őt is meglepte a sógorom viselkedése.

– Pedig rólad is sokat beszélgettünk – folytatta Miklós. A szemem sarkából láttam, hogy a tekintete engem vizslat. Mintha a gondolataimban kutatott volna. „– Hipnózis – suttozta Conan összekuporodva, és keményen a márványnak nyomta a talpát.” – Viktor az egekig dicsért téged.

– Nem, nem – ingattam a fejem, miközben segélykérően körbenéztem. A feleségem és a húga egymással voltak elfoglalva, még mindig sutyorogtak. Bár egy pillanatra úgy tűnt, mintha Ildi felénk sandított volna. Az anyósom arcán bágyadt mosoly ült. Amikor végre találkozott a tekintetünk csak ennyit mondott: – Hát nem csodálatosak?

– De – préseltem ki magamból a választ, és megfeszítettem a hátam.

Meghatározhatatlan ideig ültünk még így, miközben Miklós többször is szólt hozzám, de az is lehet, hogy csak magában motyogott. Én az üzeke-dő vadakat bámultam, és igyekeztem tudomást sem venni róla.

Aztán a zene elhalkult, és a villámcsapás-szerűen beálló csend kirántott a kábulatból. A lányok újra meghajoltak, valamennyien tapsoltunk, aztán a két gyerek illedelmesen leült az asztalhoz.

Rövid, említésre sem méltó beszélgetés után, fél kilenc körül ért véget a vacsora.

– Miről beszélgettetek Miklóssal? – nézett rám várakozó tekintettel a feleségem.

A taxi abban a pillanatban hajtott át az Oktogonon, és én akaratlanul is a Menza bejáratát fürkésztem.

– Parancsolsz? – fordultam önkéntelenül a feleségem felé, pedig más dolgok jártak a fejemben: kétségbeesetten kerestem valami elfogadható magyarázatot arra, miért nem vagyok most Viktorral és a többi kollégámmal az étteremben.

– Láttam, hogy valamiről nagyon beszélgettek – mondta meglepően nyugodt hangon.

– Egy magnóról – vágtam rá kétségbeesésemben.

– Miféle magnóról?

– Miféle magnóról? – feleltem kérdéssel a kérdésre.

– Én is pont ezt kérdem – mondta, már szemernyi türelmetlenséggel a hangjában. – Hogy miféle magnóról.

– Egészen pontosan az új kocsirol beszélgettünk, amit Miklós nemrég vett. Tudtad, hogy teljesen automatikus parkolóasszisztenssel szerelték fel? – tértem némileg magamhoz.

– Ildi aggódik Miklós miatt – váltott témát színtelen hangon a feleségem, mint aki meg sem hallotta, amit az előbb mondtam.

– Igen?

– Állítólag a barátai meg az ismerősei mindenféle szórakozóhelyeken látták csütörtök esténként, miközben Ildi úgy tudja, hogy a férje fontos ügyfelekkel vacsorázik. – Egy ütem kimaradt. – Azt mesélték, hogy részegen és összevissza üvöltözött meg nőket ölelgetett. Ez annyira, de annyira kínos. Szegény Ildi.

– Talán a fontos ügyfeleket vitte el a vacsora után szórakozni – próbálkoztam valamiféle magyarázattal.

– Karcsi! – Mariann összeszűkülte szemmel, gyanakodva nézett rám.

Elnéztem a feje felett, ki a szélvédőn. A Zrínyi utca, ahol a tömeg már nyüzsgött, mágnesként vonzotta a tekintetemet. Meleg esténk van, állapítottam meg magamban. A kirakatok sárga fénycsikokként suhantak el mellettünk, fiatal fiúk és lányok csapatokban, kacarászva sétáltak, és akkor minden vörösre váltott bennem, süket lézerefények pásztázták az utcát, valaki feltett egy kérdést (*Hol vagy?*), amire nem tudtam válaszolni, miközben mély, lüktető zene ülte meg a kocsit, és Mariann egyre csak távolodott tőlem. Akaratlanul is eszembe jutott, ahogy tegnap este a Bad Girlsben a lányok a pulton táncoltak. *„A kimeriai nem tudta, miféle istentelen alkímiaának köszönhetik az életüket ezek a fenevadak, de azt viszont igen, hogy olyan ördögi fekete mágiával került szembe, mely sötétebb volt még Skelos Kútjánál is.”* Kivétel nélkül mind válogatott szépség volt, a testük izmos és ruganyos, a lábizmuik élesen kirajzolódott a vékony harisnya alatt, az arcukon kéjes és egyben hívogató mosoly ült.

Pont éjfélkor léptünk be az UV-fényben villódzó bárba. Rövid, kétségbeesett bolyongás után, miközben már az is megfordult a fejemben, hogy Antónia talán el sem jött, megkönnyebbülve fedeztem fel, ahogy ott táncol az érkezésem óta egyre csak növekvő és sűrűsödő tömegben. Vörös, flitteres, elől mélyen kivágott miniruhát viselt. Formás mellétől, amelyet a ruha dekoltázsa sokat sejtető módon még jobban kiemelt, vékony, de izmos lábától kis híján elájultam. A zene pulzáló ütemére egy szőke lánnyal táncolt önfeledten, tudomást sem véve az őt vizslató

tekintetekről. A szóke egyszerre csak Antónia mögé került, átfogta a derekát és a két lány a zenére – „I’m your slave”, „I’m your slave”, suttogta egy buja női hang – előbb lassan, aztán ahogy a dj vadabb és lüktetőbb ütemre váltott, egyre gyorsabban mozgatta a csípőjét.

A szóke bal kezét továbbra is Antónia derekán nyugtatta, jobb keze azonban lassan végigkúszott a lány lapos, izmos hasán, fel egészen a melléig. Szorosan összesimulva mozogtak, mintha a hátulról történő behatolást imitálnák, amittől nekem rögtön merevedésem lett. Megkövülten bámultam őket, amikor Antónia hirtelen hívogatóan rám mosolygott. Úgy éreztem, hogy egy távoli, vágyott tartományba hív, ahol új, számomra ismeretlen kalandok várnak rám. Belemélyesztettem a tekintetem a nagy kék szempárba, de közben észleltem a két lány testének minden apró mozdulatát. „I’m your slave! I’m your slave”, szinte zihálva ismételte a női hang, s amikor a robotlámpák halvány UV-kék sugárnyalábjai végigfutottak a tömegben, elindultam Antónia felé. Nem tudom, hogy tettem meg az első lépést, valószínűleg ösztönösen. A következő pillanatban már ott álltam szorosan Antónia előtt. Még mindig ugyanaz a szám ment, de a zene mintha lassult volna, a női hang zihálása viszont felerősödött. Megpróbáltam felvenni a ritmust, és miközben mindkét kezemmel átfogtam Antónia nyakát, a csípőmet szorosan a medencecsontjához nyomtam. Így mozogtunk, most már hárman. Amikor a zene egészen elhalkult, és a dj valami italakcióról kezdett el magyarázni, Antónia egy ellentmondást nem tűrő pillantást kíséretében gyöngéden lefejtette a kezem a nyakáról, majd a két ujját felmutatva jelezte, hogy hozzak nekik italt. Egy biccentéssel vettem tudomásul ennek a földre szállt istennőnek a parancsát, de képtelen voltam megmozdulni, tompa bénultság járta át az egész testem. A szóke unott pillantást vetett rám Antónia válla felett.

„I’m your slave!”, „I’m your slave”, ismételte a női hang, miközben kéjesen fel-felnyögött.

– Mit nézel? – kérdezte undok arccal a szóke.

– Tessék? – kérdeztem vissza, szinte automatikusan.

– Mit né-zel? – ismételte meg a kérdést, mintha egy gyerekhez beszélne. Úgy éreztem, hogy egy kalapáccsal agyon tudnám verni.

– Semmit – feleltem, s miközben némiképp engedett a bénultságom, segélykérően Antóniára néztem.

– Menj már! Menj! Menj! Siess! – mondta nevetve Antónia, és még egy pajkos sürgető mozdulatot is tett a kezével.

Visszatámolyogtam a pulthoz, a farkam, amely az előbb majd szétrepesztette a farmerom sliccét, már lelohadt, akárcsak a reményeim. Kiderült, hogy a dj előbb egy whisky-akcióról üvöltözött; vettem két pohárral, és odavittem a táncter szélein beszélgető lányoknak.

– Köszike – vette el az italát Antónia, és közben felnevetett. A szóke meg sem szólalt.

Így álltunk szótlánul, kis kört alkotva a táncolók közt, én hülyén nevetgéltem, a lányok időnként óvatosan beleittak a whiskyjükbe. Közben már egy másik szám szólt, valami rap, amelybe időnként dallamos betéteket kevert az

egyfolytában a tömeget hergelő dj. Cold ... time, ezt a két szót tudtam kivenni a szövegből. Noha a tekintetem folyamatosan Antónián pihent, nagyon is jól láttam magam körül mindent: az egybefüggő masszaként táncoló tömeget, amelyen időről időre, mint egy világítótorony reflektorai, sejtelmes fények pásztáztak végig; a bárpult körül álló bamba arcokat; egy miniszoknyás lányt, aki mellettünk tört utat a kijárat felé.

Nagyon sokáig állhattunk így szótlantul – nekem legalábbis óráknak tűnt –, mialatt folyamatosan ugyanaz a két szó lüktetett az agyamban: cold... time.

Végül Antónia törte meg a csendet.

– Te nem iszol? – kérdezte, miközben szemmagasságig emelte a poharát. Éles lézerfény színezte kékre a jeget a pohár alján.

– Nem – feleltem bénán és hidegen, miközben önkéntelenül is az üres kezemre pillantottam. – Nem – ismételt meg most már szomorúan.

Újabb csönd. Ezúttal rövidebb és metszőbb, mint az előbb.

– Most már elmehetsz – sajnált meg végül Antónia. Kiszabadított a helyzet fogságából. Sem gonoszságot, sem rosszindulatot nem fedeztem fel a szemében, képtelen voltam haragudni rá. Megértettem, hogy az ő életében, ahogy általában a szépségük miatt kivételezett helyzetben lévő lányok életében, egyszerűen így mennek a dolgok.

Valahogy sikerült elvánszorognom a mosdó előterébe. Az olyan helyeken, mint a Bad Girls, gyakran itt várják meg egymást a nők és a férfiak, miután rövid, villanásszerű szemkontaktusok és apró, alig észrevehető mozdulatok után megtörténik a kiválasztás. Az előterekben valahogy mindig könnyebb. Sem a többi vendég, sem a társaságukban lévő emberek, sem a féltékeny barátnők jelenléte nem zavarja meg az ismerkedés kezdeti, érzékeny folyamatát. A nők és férfiak gond nélkül kezdeményezhetnek egymással beszélgetést, mutatkozhatnak be a másoknak, cserélhetnek telefonszámot, és ami a leggyakoribb, gyors és heves csókolózással pecsételhetik meg a találkozást.

A mosdóagylókkal és hatalmas falitükrökkel berendezett, csempézett falú helyiség üres volt. Senki nem várt senkire, ahogy én is hiába vártam volna Antóniára. Ez a tudat még egyszer elemi erővel söpört végig rajtam. Belepillantottam a tükörbe, de nem láttam mást, mint ami valójában voltam: egy középkorú férfi, a fáradtságtól karikás szemmel, megroggyant vállal, a fájdalomtól furcsa grimaszba rándult arccal. Fuldokoltam, mintha egy hatalmas hullám terített volna be. Becsuktam a szemem, mert nem bírtam elviselni a saját látványomat, aztán teljes erőmből felüvöltöttem.

Képtelen voltam visszatartani a könnyeimet.

Annyi erőm még maradt, hogy hívjak egy taxit.

Az utolsó hang, amelyre emlékszem, a kocsi ajtajának a csapódása volt.

Néha minden átmenet nélkül és nagyon egyszerűen érnek véget a dolgok.

Persze sejthettem volna, hogy az olyan lányoknak, mint Antónia, egyáltalán nem jövök be. De csak akkor este jöttem rá a teljes és az én ügyemben megfellebbezhetetlen igazságra: nem csak az olyan kivételesen szép lányok, mint amilyen ő volt, de minden fiatal lány sztárokról, sportolókról, befolyásos emberekről, gazdag pasikról álmodozik. Fel nem foghattam, hogy ez a végtelenül triviális, az

élet realitásától messziről búzló igazság hogy kerülhette el a figyelmemet, noha még Pál Ferenc, egy elviekben önsanyargató életet elő szerzetes is könnyedén megfejtette, és az egyik könyvében fájdalmasan egyszerűen, mindenki számára érthető módon le is írta ezt.

A lelkem mélyén tudtam, hogy életem fontos, reményekkel teli szakasza itt ért véget; egyedül és láthatatlanul lebegtem egy lassan idegenné váló világban.

Antóniát hamarosan áthelyezték egy másik csoporthoz, amit nagy megkönnyebbüléssel vettem tudomásul. Találkozásaink ritkák és esetlegesek lettek, az ilyen alkalmakkor folytatott beszélgetéseink szigorúan szakmai kérdésekre vagy az időjárásra korlátozódtak.

Néhány évvel később, miután leszakvizsgázott, az irodánk egyik tulajdonosa feleségül vette. Hamarosan gyerekeket szült a férjének, és soha többé nem járt be dolgozni.